

מכתב בעניין היחס לשירות בצה"ל*

כ"ג בתמוז תשל"ו

אבא היקר!

אינני יודע אם אצליח לסיים את המכתב הזה היום, משום שאנו עשויים לצאת בכל רגע לבקו"ם [=בסיס קליטה ומיון], אגף במחנה 'תל השומר' בו מתייצבים החיילים החדשים], ולכן אנצל את רגעי החופשה האחרונים האלה לשרבט כמה שורות.

ראשית אני רוצה לומר, שכפי שיעצת לי בפסח הצלחתי לעורר בקרבי רגש מסוים של אושר וזכות ערב השירות הצבאי. אני שמח ואסיר תודה על כך שניתן לי להגן על חיי שלי, על חיי משפחתי ועל קיום המדינה הזאת, ולהפסיק להיות תלוי באחרים בלי לתרום בעצמי. ברמה גבוהה יותר, זכות היא לי ליטול חלק פעיל בתהליך הזה ששמו קיומה של מדינת ישראל, אשר יש לו, ללא ספק, משמעות רוחנית גם עבור אדם שלא שייך בכל לבו לגוש אמונים. אמת, דרושים מחשבה והרהור כדי לרכוש את הנכונות לתרום לכך את כל מה שיש לך, כולל חייך - אך אני מרגיש שאני מוכן, פחות או יותר, לעשות גם את זה, וכשאני אומר מוכן, כוונתי להכנה שהיא עמוקה יותר מסיסמאות קולניות ומהצהרות דרמטיות.

אני מודע היטב לעובדה שבמרוצת השירות עצמו לא הכל ייראה כמקודש ונעלה, אך אני מאוד מקווה שתמיד תהיה לי ההרגשה שזיעה, טנקים, לילות ללא שינה, כל אלה הם מצוות - מצוות ממדרגה ראשונה. אינני שש לקרב, אך יחד עם זאת כולנו חייבים להבין שאם זהו הכלי הדרוש לשמירה על מה שיש לנו, אזי נודע לכלי זה מעמד של קדושה.

אני, בעזרת חברי, קבעתי לעצמי סטנדרטים גבוהים להתנהגות דתית במרוצת השירות הצבאי, כי אנו מתייחסים לשירות הזה לא כסיום תקופת החינוך בבית ובישיבה - אלא כחלק בלתי נפרד של אותו חינוך ממש. הנקודה הזאת הודגשה מאוד על ידי הרבנים שלנו, ואני קיבלתי זאת. אני בהחלט אשתדל להיות חייל טוב, לא להתחמק מתפקידים חשובים, לא להיות למעמסה על חבריי ולקבל הכל בחיך רחב.

באהבה, שלמה

* מכתב מס' 51 בספר 'את העולם נתן בלבו'. תורגם מאנגלית. נוספו תיקונים קלים.